

[Socialministeren.]

være, fordi Forholdet mellem ham og mig er undergaaet nogen Forandring siden sidst, det er stadig væk det samme, efter den ærede kommunistiske Ordfører, hjertelige, efter min Mening, noget blandede. Naar den ærede Ordfører i Anledning af dette saglige Lovforslag udtalte, at Punkterne 1—9 paa Dagsordenen er det skandaløse Udtryk for, at Regeringen sammenkæder de mest forskelligartede Lovforslag, ja, saa kan man jo overveje, om man overhovedet gider svare eller indlade sig paa en Udtalelse af den Art: skandaløst Udtryk. Jeg skal imidlertid alligevel sige et Par Ord om det, saa kan ærede Tilhørere overveje med sig selv, hvori det skandaløse egentlig ligger. Hvorfor er disse Lovforslag tidligere fremsat i Forbindelse med den Serie af Lovforslag, der vedrører Landbokommissionen? Det ligger i hele den falske parlamentariske Situation, vi har her i Landet; det hænger ganske sammen med de Forhold, hvorunder dansk Politik foregaar: at der er et fast Folketingsflertal, som er afhængigt af et Oppositionsflertal i Landstinget.

Naar det er Tilfældet, kan man ikke føre en efter min Mening ærlig og redelig Politik, saa maa man føre en Politik, der til Tider ser ud som Pengeafpresning, en Politik om, hvad der interesserer Flertallet her i Tinget, men ikke interesserer Flertallet i det andet Ting, medens man omvendt, hvis man gaar med til de Forslag, som interesserer Flertallet der, risikerer at faa standset sine egne Forslag. Saa kan man diskutere, hvad der er det skandaløse: at opretholde saadanne Tilstande og kalde dem parlamentariske eller fremsatte Forslag, der nøder Oppositionen til at tage Hensyn til Regeringens og Folketingsflertallets Ønske. Det er, hvad jeg har at bemærke om den Ting.

Hvis den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti, hver Gang der foreligger et Forslag, fremsat af Socialministeriet, ønsker at høre en nærmere Redegørelse for den samlede Regerings Erhvervs- politik, Beskæftigelsespolitik o. s. v., o. s. v., som han plejer at belemre mig med, hver Gang jeg har Ordet, saa vil jeg dertil sige, at den ærede Ordfører har den mest glimrende Lejlighed til nu under Finanslovsfor- slagets Behandling at stille disse Spørgs- maal til Finansministeren eller Regeringens Chef; jeg har ikke set, han har gjort det, men det kommer maaske, naar han næste Gang faar Ordet; af mig faar han ikke noget Svar i Anledning af dette rent saglige Lov- forslag.

Naar den ærede konservative Ordfører

til Slut kommer i Tanker om, at det dog egentlig ogsaa var rimeligt at udtale sig om det foreliggende Lovforslag, og derfor gør den Bemærkning, at dette Lovforslag slet ikke er til Fordel for de arbejdsløse, nej, det er en statsfinansiel Underbygning af Socialreformen over for Kommunerne, saa vil jeg sige, at Lovforslaget er to Ting, det er for det første givet af Hensyn til de arbejdsløse i Overensstemmelse med de Principper, der særlig har været bærende for Oppositionens Socialpolitik, hvis man kan bruge et saa stærkt Udtryk, nemlig dette, at det gælder om at undgaa Dobbeltfor- sørgelse og om at fremme Lovgivningen om Hjælp til Selvhjælp det mest mulige.

Her er Tale om en Forsikringslovgiv- ning, der er baseret paa normale eller nogen- lunde normale Forhold, og som i Krisetider ikke kan holde. Spørgsmaalet bliver derfor: Er det ikke rimeligt — og det er den Form, der i øvrigt har tiltalt Oppositionen mest, — at yde denne supplerende Hjælp som en Ud- bygning af Hjælp til Selvhjælp fremfor at henvise de Personer, det drejer sig om, til hver for sig at henvende sig til Kommuner- ne? Det er det ene Hensyn, Hensynet til de arbejdsløse, hvortil kommer, at den forsik- ringsmæssige Hjælp er fastsat paa Forhaand, vedkommende ved, hvad han har Ret til at kræve, medens Kommunehjælpen ydes efter Trang. Det er altsaa ogsaa normalt i Praksis et Hensyn til de arbejdsløse, at de ved, hvad de har Lov til at kræve. Det andet Hensyn er meget rigtigt dette, at det er uforsvarligt i en Krisesituation pr. Oktober eller deromkring at kaste 16 000 arbejdsløse over paa Kommunehjælpen og i December at kaste andre 16 000 eller 17 000 over — det kan Kommunerne næppe klare, og det er derfor uforsvarligt, set fra Lovgiv- ningsmagtens Synspunkt. Det er de to Hen- syn, som er dikterende.

Den ærede Ordfører (Aksel Larsen) for det kommunistiske Parti klagede over Arbejdsløshedsstatistikken. Ja, den er ikke nøjagtig, det ved vi jo alle sammen, og det vilde være en underlig Fremgangsmaade; hvis man vilde betragte Nedgangen af de uorganiseredes Antal, de ikke-kontrolleredes Antal, som ensbetydende med, at Arbejds- løsheden var gaaet netop saa meget ned, men det tror jeg da heller ikke, Socialmi- nisteriet nogen Sinde har prøvet at bilde Folk ind. Jeg har netop for ganske kort Tid siden oppe hos mig haft en Deputation af uorganiserede arbejdsløse, der spurgte mig, om de kunde risikere noget ved ikke at gaa til Kontrol, hvortil jeg svarede, at det kunde jeg ikke se, de kunde, for efter at de tidligere